

KATIE COTUGNOVA

ako milovat'



ako
milovať

KATIE COTUGNOVÁ

ako milovať



FORTUNA

Original title: Katie Cotugno: HOW TO LOVE
Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Katie Cotugno
Published by arrangement with Rights People, London

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Alexandra Janogová, 2013
Návrh obálky Daniela Antalovská

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Otília Škvarnová

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-109-9

Venujem Jackie, ktorá číta všetko ako prvá.

1

Potom

Keď som uvidela Sawyera stáť pri prístroji na mrazené ovocné nápoje v obchode 7-Eleven na Federal Highway, mala som pocit, že som ho hľadala takmer polovicu svojho života. Cez sklo sledoval, ako prístroj múti zamrznutý nápoj neónovej farby, ani čo by očakával, že sa mu tam odkryje niektorá zo záhad vesmíru.

Keď si na to dnes spomínam, možno si to aj myslel.

Zastala som a zízala naňho. Chcela som si kúpiť žuvačky, nejaký sladký bublinkový nápoj a pre Hannah sušienky v tvare zvieratiek. Lenže už vtedy som vedela, že odtiaľ odídem s prázdnyimi rukami. O pätnásť minút som mala byť na svojej hlúpej prednáške z účtovníctva. Tam vonku zúrila búrka a na linoleum vnútri obchodu kvapkala voda z môjho vrkoča, ktorý som nosila na akúkoľvek príležitosť. Okolo nôh sa mi vytvárala miniatúrna kaluž.

„Ahoj, Reena.“ Tak ako vždy som bola prichytená.

Sawyer LeGrande si opatrne priložil plastový pohár na viečko. V celom jeho živote sa k nemu nikto nikdy nepriblížil bez toho, aby

o tom nevedel, a tak keď sa ku mne otočil, vyzeral, akoby nebol ani trochu prekvapený. Vlasý mal vystrihané takmer dohola.

„Ahoj, Sawyer,“ povedala som pomaly a v hlave mi to znelo ako hukot vln. Ukazovákom som sklzla po kľúčenke a zovrela ju v dlani. Chladný kov sa mi zahryzol do mäsa, keď som si uvedomila, aké nespravodlivé je to po celom tom čase. Boh presne vie, kde sa má Sawyer objaviť taký opálený a rozžiarený práve vtedy, keď ja sama vyzerám ako napoly zatopená skládka odpadov. Nemala som na sebe mejkap a z dier na džínsoch mi vykúkali kolená. Bola som takmer o päť kíľ ťažšia, ako keď sme sa videli naposledy. Skôr než som sa začala cítiť úplne ponížene, Sawyer obišiel kukuričné lupienky i plátky hovädzieho mäsa a pevne ma objal. Akoby to bolo niečo, čo sme robievali často.

Vonia rovnako, zaregistrovala som. Mydlo a zem. Zažmurkala som. „Nevedela som...“ začala som a nebola som si celkom istá, ktorú časť mojej nevedomosti priznám. Možno všetky. Osemnásť rokov univerzálnych hodnôt. Každý bol dosť bystrý, aby si ich uvedomil. Každý okrem mňa.

„Len včera som sa vrátil,“ vysvetľoval. „Ešte som nebol v reštaurácii.“ Uškrnul sa jedným z tých svojich pomalých krivých úsmevov. Spôsobom, ktorý som sa snažila zo seba vymazať už od siedmej triedy. „Myslím si, že prekvapím dosť ľudí.“

„Skutočne?“ vyletelo zo mňa skôr, než som to stihla zadržať.

Sawyer sa prestal usmieväť. „Ja... hej,“ zneistel. „Ási áno.“

„Dobre.“ Nevedela som, čo lepšie by som na to mala povedať. Nemôžem, nesmiem sa ani priblížiť k čomukoľvek, čo by mi pripomínalo okamihy strávené so Sawyerom, hoci sa rada presviedčam, že niečo z toho som už prerástla. Zakaždým, keď sme pracovali v tej istej zmene v reštaurácii U Antonie a ja som roznášala taniere, zabúdala som, ktorá objednávka ide kam, rovnako ako platba. Mala som pätnásť. Raz v noci, keď bol Sawyer za barom, si jedna žena pri niektorom z mojich stolov objednala *Sex on the Beach*. Kým som

nabrala odvalu, aby som mu to zopakovala, tá žena sa stihla postá-
žovať otcovi na pomalú obsluhu. Keď sme potom zatvorili, musela
som za trest vyčistiť celú kuchyňu.

„Mama mi povedala...“ ozval sa, no zmlkol a pokúsil sa znova.
„O...“

Predstavila som si, že ho nechám chvíľu visieť v tichu ako obe-
senca, ale nakoniec som prehovorila namiesto neho.

„Hannah,“ vyslovila som jej meno a uvažovala, čo mu jeho
mama povedala. Nedokázala som prestať skúmať jeho tvár. „Volá
sa Hannah.“

„Hej. Mal som to na jazyku.“ Sawyer vyzeral, že sa necíti veľmi
príjemne, akoby očakával, že sa niečo stane. Azda to, že k nemu pri-
stúpim a poviem čosi ako *Vitaj späť, ako bolo na výlete, urobili sme si*
dietä, ale čeluste som nechala zovreté a ústa pevne zatvorené. *Nechaj*
ho ešte v neistote, pomyslela som si zlomyseľne. *Nechaj ho, nech sa chvíľu*
potí. Svetlozelený nápoj pripomínal mimozemšťana. Vrkoč zanechá-
val na mojom tričku mokrý flak. Sawyer prestupoval z nohy na nohu.

„Povedala mi.“

Stáli sme tam. Dýchali. Všade okolo nás som počula šumenie
a hučanie obchodu, všetko bolo mrazivé a vo svetle chladničiek
jasné. Nad jeho plecom visel obrovský plagát – reklama na párok
v rožku. Predstavovala som si, že sa to stane inak.

„Fajn,“ povedala som po minúte. Snažila som sa pôsobiť nefor-
málne a aspoň približne zosúladiť svet, ktorý bol tam, s tým zvyš-
kom vonku. „Milé, že som na teba narazila. Asi by som si mala vziať
to, po čo som prišla, alebo...“ zmlkla som a odhrnula som si pár ne-
poslušných vlasov z čela, pričom som sa pozerala hore, na bzučiace,
svetielkujúce žiarovky. „Sawyer, naozaj musím ísť.“

Zašklbalo mu sánkou, nekonečne veľa ráz. Je to ten druh vecí,
ktoré si nikdy nevšimnete, pokiaľ nestrávite celú svoju pubertu tým,
že sledujete jeho sánku. „Reena...“

„Ach, Sawyer, prosím, nie.“ Nechcela som mu to uľahčovať. Najmä nie preto, že to on zmizol, vyparil sa bez rozlúčky, bez toho, aby povedal aspoň *Ahoj, uvidíme sa neskôr, milujem ťa*. Nie, keď jednoducho len tak odišiel.

„Pozri, čokoľvek mi chceš povedať, nemusíš sa báť. Všetko nakoniec dopadlo dobre, no nie?“

„Nie, nedopadlo.“

Pozrel sa na mňa a mne sa pred očami vybavilo, ako vyzeral, keď mal osem rokov, keď mal jedenásť a sedemnásť. Sawyer a ja sme spolu chodili len niekoľko mesiacov predtým, než odišiel, ale bol mojou láskou oveľa skôr, než nabral odvahu sa ku mne priblížiť. Hoci sme nikdy netvorili pár.

Pokrčila som plecami a pohľadom som blúdila po zmrzline, po vyložennom žuvacom tabaku a čipsoch. Potriasla som hlavou. „Ale áno.“

„No tak, Reena.“ Sawyer sa zaknísal na podrážkach, akoby som doňho strčila. „Neopúšťaj ma tu len tak.“

„Ja nemám opúšťať *teba*?“ vyšlo zo mňa hlasnejšie, ako som zamýšľala. Znenávidela som sa za to, že som tak hlúpo prezradila, že naňho stále myslím a nosím ho v sebe. „Každý si myslel, že si zmrel v nejakej tmavej uličke, Sawyer. Aj ja som si to myslela. Takže možno nie som najlepšia osoba, ktorej môžeš hovoriť o pocite, akým je opúšťať ťa.“

Znelo to hnusne a vyrovnané. Chvíľu môj mocný čarodejník Sawyer vyzeral taký bezmocný, taký poľutovaniahodný, že mi to znova takmer zlomilo srdce.

„Nerob to,“ rozkázala som mu potichu. „To nie je fér.“

„Nerobím,“ zašepkal a pokrútil hlavou. Potom sa vzbopil a zopakoval: „Nerobím.“

Vyvrátila som oči dohora. „Sawyer, len...“

„Vyzeráš naozaj dobre, Reena.“

2

Predtým

„Džin!“ zvolala Allie víťazoslávne a hodila poslednú kartu na moju prešívanú prikrývku. Na znak víťazstva bojovne zdvihla ostrú bradu. „Skončila si.“

„Uch, vážne?“ Padla som medzi vankúše a nohy som si položila do jej lona. Väčšinu popoludnia sme strávili ponorené do smiešne komplikovanej verzie kartovej hry *Rummy*. Riadili ju naše vlastné prísne a zložité pravidlá, ktoré sme neboli schopné vysvetliť nikomu inému. V skutočnosti na tom nezáležalo, lebo tú hru sme hrávali iba my dve.

„Končím.“

„Nemôžeš skončiť, keď si už prehrala,“ dorazila ma. Načiahla sa ponad bielizník a vybrala hudbu z playlistu na mojom notebooku. Z plechových reproduktorov zaznel veselý, slnečný pop, ktorý mala najradšej. „V tomto prípade sa to jednoducho... pripúšťa.“

Zasmiala som sa a trochu ju kopla, ale jemne. „Hlupáčik.“

„Ty si hlupáčik.“

„Tvoja mama je.“

Na chvíľu sme zostali visieť v pohodlnom známom tichu. Allie mi mimovoľne vyťahovala rozstrapkané nite z lemu džínsov. Na stene visel plagát Mosta vzdychov v Benátkach a obrázok Paríža za súmraku – oba boli flakaté, s malými lepkavými miestami v rohoch, ktoré tam zostali po lepiacej páske. Zvyčajne som ich prelepovala dovtedy, kým neviseli presne tak, ako som si to predstavovala.

Bola jar nášho prvého ročníka na strednej, takmer leto. Svet vyzeral nekonečný a zároveň neuveriteľne malý.

„Hej, dievčatá!“ Moja nevlastná matka Soledad sa objavila vo dverách, tmavé vlasy úhladne zviazané na zátylku. „Roger a Lyd tu budú každú chvíľu,“ oznámila. „Reena, môžeš zísť dole a prestrieť stôl? Allie, zlatičko,“ pokračovala bez toho, aby sa obťažovala s čakaním na moju odpoveď – samozrejme, že by som povedala áno. Vždy poviem áno. „Zostaneš na večeru?“

Allie sa zamračila a pozrela sa na budík na mojom nočnom stolíku. „Asi by som mala ísť domov,“ povzdychla si. Pred pár týždňami ju *znova* prichytili pri krádeži plastových slnečných okuliarov a hodvábnej šatky značky *Gap*. Tentoraz ju jej rodičia držali pekne nakrátko. „Ďakujem, ale...“

„Chápem.“ Soledad sa usmiala, a prv než sa otočila na odchod, dva razy poklepala na zárubňu. Jemný kov jej obrúčky zacinkal.

„Určite prestri jedno miesto navyše, Serena, dobre?“ zavolala cez plece. „Myslím si, že dnes večer príde aj Sawyer.“ Ihneď sme sa na seba s Allie pozreli, oči doširoka roztvorené.

„Môžem zostať,“ vyhlásila Allie v tom momente a vyskočila na rovné nohy. „Zavolám mojim... Hej. Určite môžem zostať.“

Nútene som sa rozosmiala, až som skoro spadla z posteľe. Napadlo mi, že by som si mala dať na tvár nejaký mejkap.

„Ty si úplne *jasná*,“ zhodnotila som ju, zdvihla som sa, postavila sa na koberec a zamierila do chodby. Ako zvyčajne štýlom niekoho,

komu by srdce v hrudi nerozbili ani zbíjačkou. „Podme, hlupáček. Môžeš poskladať obrúsky.“

O dvadsať minút vtrhla do kuchyne Lydia LeGrandová ako tropická búrka. Bola samá sebadôvera, ovešaná robustnými náhrdelníkmi. Vtlačila mi na líce letmý bozk. „Ako sa máš, Reena?“ spýtala sa. Ani nepočkala na odpoveď, hneď si zobrala z tácky na kuchynskej linke syr, ktorý tam bol vyložený na ozdobu, a odstránila z neho fóliu. Roger ju nasledoval s fľašou vína. Napriek svojej mohutnej postave smeroval ku mne s prekvapivou obratnosťou a položil mi ruku na chrbát, aby ma pozdravil.

„Ahoj, malá,“ povedal.

LeGrandovci boli nielen najbližší priatelia môjho otca a Soledad, ale aj ich partneri v reštaurácii, kde sme všetci pracovali. Okrem toho to boli naši spoločníci na dovolenkách v Keys či na koncertoch v prírode v Holiday Parku.

Ich tímové hry *Outburst* boli hlasné a legendárne. Lydia chodila na vysokú školu s mojou mamou. Ona a Roger zoznámili mamu s otcom, lebo chceli, aby sa dali dokopy. Keď mama zomrela na následky sklerózy multiplex, mala som štyri roky. Otec bol príliš zaneprázdnený tým, že zúril na Boha, takže nemal čas myslieť na také veci, ako bola príprava obedov či pranie ponožiek. Vtedy Lydia najala Soledad, aby sa k nám nasťahovala ako pomocníčka v domácnosti. V tom čase si ešte neuvedomovala, že našla pre otca druhú manželku, úplne rovnako, ako našla preňho tú prvú. Po vyše desiatich rokoch k nám Lydia s Rogerom ešte stále chodievali na večeru – väčšinou však *nie* so svojim synom.

V tú noc bola šťastena na mojej strane, alebo to možno bola nejaká dobrá vesmírna konštelácia, lebo v ich tesnom závese naozaj prišiel aj Sawyer. Mal zvlnené tmavé vlasy a na sebe džínsy a tričko. Na krku mu na tenkej retiazke visel matný strieborný polmesiac.

„Ty,“ ukázal naňho môj otec namiesto pozdravu. Práve vošiel dnu z dvora, kde bol rozohriať gril. Allie a ja sme ešte stále prestierali stôl, ona zvierala v ruke hrst' vidličiek. „Mám nahrávku a chcem, aby si si ju vypočul. Súčasnú nahrávku. Herbie Hancock. Pod' so mnou.“

„Môj syn dnes nemá náladu,“ zamumlal Roger, varujúc ho. Lenže Sawyer iba pobozkal Soledad na pozdrav a prikývol môjmu otcovi. Potom ho nasledoval do obývačky, kde sme mali veľké stereo. Sawyer bol otcov krstný syn, vyrástol behajúc po preplnených chodbách nášho domu. Otec ho naučil hrať na klavíri pred viac než desiatimi rokmi.

„Ahoj, Reena,“ oslovil ma Sawyer roztržito a kývol mi, keď prechádzal okolo – dosť blízko na to, aby som ucítila vôňu jeho mydla a slabé teplo, ktoré z neho sálalo. Pred niekoľkými dňami som ho videla v práci. Nebol u nás na večeri takmer rok.

Prehltla som, srdce mi hrkotalo v hrudi ako okruhlíaky na okennej tabuli. „Ahoj.“

Sawyer bol v škole o dva ročníky vyššie, hoci vyzeral starší – bližšie k veku môjho brata Cada ako k môjmu. Odkedy som si ho pamätala, vždy pôsobil tak, ako keby prežil už tisíc rôznych životov. Mal na starosti bar v reštaurácii, v triede sa ukázal, len keď chcel, a mňa väčšinou ignoroval. Nie nejakým škodlivým spôsobom, ale ako keď ignorujete odkaz na stene budovy, ktorý vidíte každý deň.

Allie však bolo ťažké ignorovať.

„Čau, Sawyer!“ ihneď zavolala, aby upútala jeho pozornosť. Kučeravé vlasy jej poskakovali s každým zavrtením jej peknej hlavy. Prezliekla sa. Požičala si jedno z mojich tielok – jednoduché čierne, s úzkymi ramienkami, nič prezdobené. Plecia mala posiate pехami od slnka. „Dlho sme sa nevideli.“

Sawyer zastal a so záujmom sa na ňu zahľadel. V tej chvíli Roger nasledoval Soledad na terasu a otec zmizol do obývacej izby. Lydia

sa správala v našej kuchyni, ako keby sem patrila. Prehrabávala zásuvku so strieborným príborom, aby našla vhodný nôž na syr. Allie sa iba usmiala.

Pozorne som to sledovala. Jasné, že sa poznali. Z množstva rodinných osláv, narodenín a promócií. Stretávali sa aj na školských chodbách. Neboli priateľmi, dokonca ani v najbujnejšej fantázii. Preto som bola taká prekvapená, keď sa na ňu tiež usmial. Pomaly a zľahka. „Naozaj,“ pripustil a obrátil hlavu jej smerom. „Dlho sme sa nevideli.“

3

Potom

„*Sawyer LeGrande je doma?*“

Bola som celá rozčúlená, keď som sa o celé dve hodiny skôr, než som mala v pláne, doteperila domov zo 7-Eleven. Cestou do kuchyne som vybuchovala so všetkou mierumilovnosťou a vyrovnanosťou ručného granátu. Šoférovala som v nejakých panických kruhoch v takmer biblickom lejaku, ako keby sa mi nemohlo stať nič zlé. Ani čo by nebezpečenstvo obchádzalo tých, čo sú v pohybe, kým ostatní už boli pochovaní. Pod náporom vetra sa palmy ohýbali v úpenlivej prosbe. Moje auto muselo stáť na troch rôznych semaforoch.

„*Čože?*“ strhla sa Soledad. Práve krájala na kuchynskej linke mrkvu a nôž jej so zarinčaním spadol do drezu. Prv než si strčila porozaný prst do úst, mätko zanedávala v španielčine. Hannah, ktorá sedela vo svojej vysokej stoličke a mliaždila v rukách zrelú paradajku z otcovej záhrady, začala vrieskať.

Je malá, tmavovlasá a prudká, to moje dievčatko. Keď sa do toho naplno vloží, jej vresk znie, ako keby vychádzal z príšery desať ráz väčšej, než je ona sama.

„Mama,“ nariekala a trvalo to tak dlho, až by ste si mysleli, že jej ukrivdil celý svet. Láskyplne som si ju privinula a začala som s ňou pochodovať ako nervózna mačka, levica alebo rys.

„Nič sa nestalo,“ zaklamala som a šepkala jej nezmysly, kým sa neutišila a dužina z paradajky sa jej nepretlačila pomedzi bacuľaté prstíky zovreté do pästi. „Bolo to hrozné. Ja viem. No už je to v poriadku.“ Obzrela som sa na svoju nevlastnú matku, ktorá si stále sala krv z prsta a pochybovačne na mňa hľadela. „Sawyer, Sawyer LeGrande,“ opakovala som, ako keby existovala možnosť, že si bude myslieť, že je tu nejaký iný Sawyer, o ktorom hovorím. „Bol pri prístroji na mrazené ovocné nápoje.“

Soledad chvíľu spracovávala informáciu a potom sa spýtala: „Aká príchuť?“

Zažmurkala som na ňu. „Aká *príchuť*?“

„Áno, na to sa pýtam.“

„Čo je to, dočerta, za otázku?“

„Dávaj si pozor na jazyk,“ pripomenula mi. Previnilo som sa pozrela na Hannah. Moje dieťa sa už batolilo a bľabotalo. Celý svet okolo seba hltalo s ohromnou lačnosťou a ja som vedela, že je len otázkou času, než sa dostane do škôlky a začne sa pýtať učiteľky, prečo je olovrant na hovno.

„Prepáč,“ zamrmlala som a vlepila jej bozk na teplú páperovú hlavičku, pričom mi stihla po tvári rozmazať kúsok paradajky. „Tvoja mama je nevychovaná.“

„Vynechala si vyučovanie?“ zaujímala sa Soledad a ja som mala chuť jej bez okolkov oznámiť, kam v tej chvíli patrila škola na mojom zozname priorít, keď zrazu vošiel zadnými dverami môj brat a tesne za ním ich zatvoril otec. Vtedy som si uvedomila, že popoľudní mali stretnutie manažérov.

„Dámy,“ oslovil nás Cade, hodil na mňa krátky pohľad a zamieril rovno k chladničke. Kedysi patrila do stredoškolského futba-

lového tímu, no ešte stále sa krmil, ako keby musel naberať na váhe kvôli hre. „Dnes ráno som videl v telocvični Aarona.“

Ignorovala som ho rovnako ako odkaz na môjho frajera. Tvárila som sa, že som to nepočula. „Vedel si, že Sawyer sa vrátil?“ vybehla som naňho. Nechcela som, aby to znelo tak šialene, ako som sa cítila – takmer hystericky. Zhlboka som sa nadýchla a nadhodila si Hannah na boku. Pokúšala som sa zabrániť tomu, aby som vzky-pela.

„Tak vedel si to?“

„Nie,“ okamžite to poprel Cade a vzápätí odvrátil odo mňa pohľad. Na šiji ma zasvrbelo. Cade sa sústredil na obsah chladničky, ako keby tam dávali niečo zaujímavé.

„Vypili ste všetky pomarančové džúsy?“ prehodil namrzene.

„Kincade, znova sa ťa pýtam...“

„Čo?“ ozval sa Cade podráždene. „*Nevedel* som, že...“

„Cade!“

„Reena!“ Otec sa postavil medzi nás, ako keby sme mali sedem a dvanásť, a nie osemnásť a dvadsaťtri, a ja som sa chystala vytiahnuť nejaké neslušné ťahy, ktoré robievajú malé sestričky svojim bratom, vrátane takého kopu do holennej kosti alebo úderu do zadnej časti hlavy. Pritom som tu stála a na rukách držala svoje vlastné dieťa. „Dost,“ zakročil otec a obrátil sa na Cada. Môj a Sawyerov otec boli priatelia od detstva. Viac než desaťročie vlastnili spoločnú reštauráciu a boli aj krstnými otcami svojich synov. Neexistovala možnosť, že by Sawyer LeGrande prekročil hranicu štátu Florida a otec by o tom nepočul.

„A čo ty?“ dožadovala som sa odpovede, pričom som sa snažila udržať si hlas pokojný. Vlasy na spánkoch už otcovi šediveli. Hannah sa mi v náručí nespokojne vrtela. „Musel si to vedieť.“

Prikývol. „Áno,“ priznal a pritom sa pozeral priamo na mňa. Jednu vec nikdy nerobil – neklamal.

„A ty si mi to *nepovedal*?“

Chvíľu len premýšľal a mlčal. Košeľu mal premočenú lejakom. „Nie,“ prehovoril, až keď bol pripravený. „Nepovedal.“

Nič z toho nebola pre mňa nová informácia, ale aj tak som to vnímala ako úder. Niečo, čo sa vyznačovalo fyzickou silou, obliečka na vankúš naplnená mincami alebo Bohom zoslaná štyridsaťdňová potopa. „Prečo *nie*?“ Potrebovala som to vedieť a môj hlas znel oveľa smutnejšie, než som zamýšľala.

„Reena...“

„Soledad, *porším*.“

„Nepovedal som ti to, lebo som dúfal, že tu nezostane,“ pomaly vyšiel s pravdou von a bol až stoicky vyrovnaný.

Aha.

Všetci traja na mňa pozerali a čakali. Soledad mala ruku pritlačenú na srdce. Cade stále stál vedľa chladničky, veľký a svalnatý, ostrážitý.

„Džúsy sú vo dverách chladničky,“ povedala som nakoniec a vynesla som Hannah na poschodie, aby si zdriemla.

4

Predtým

„Na toto sme príliš staré,“ vyhlásila Allie. Celé predpoludnie sme zabili na hojdačke v najvzdialenejšom kúte bezchybného priestraného zadného dvora jej rodičov. Len my dve. Tak ako obvykle. Keď sa zaklonila najviac, ako mohla, jej vlasy farby dozretého obilia sa treli o trávku. „Jasné, že *sme* na to už príliš staré,“ súhlasila som. So zohnutými kolenami som ležala dolu hlavou na plastovej šmykľavke. Rukami som bez úspechu tápala po púpave alebo nejakej burine, ktorú by som mohla vytrhnúť.

Allin otec bol fanatik na trávnik. V to leto sme mali pätnásť, nemohli sme ešte šoférovať, ale neustále sme sa doprosovali niekoľkých Alliných starších kamarátov, aby nás zviezli. „A práve o tom to je. Sklapni a hojdaj sa.“

„Fajn,“ zasmiala sa. „Možno sa budem.“

Po chvíli premýšľania potriasla zaklonenou hlavou a znova navrhla: „Nechceš ísť na kávu?“

Zamračila som sa. O chvíľu bude príliš horúco, aby sme tu zostali takto ležať. Lenže skutočný dôvod, prečo chcela Allie ísť na

kávu, bol ten, že jej priateľka Lauren Wernerová pracovala v kaviarni Bump and Grind a rozdávala ľadovú mokka kávu zadarmo. Neznášala som tú jej odvahu. „Ty chceš ísť na kávu?“

Allie to sekundu zvažovala, oči sa jej za obrovskými slnečnými okuliarmi s korytnačím rámom zúžili do štrbiniek. „Nie,“ vzdala to nakoniec, ale vydala zo seba povzdych, ktorým naznačila, že som ju do toho rozhodnutia prinútila. „Ja len chcem ísť niekam inam.“

Chystala som sa navrhnuť skorý film alebo radšej kávu v kníhkupectve, keď sa v posuvných dverách do kuchyne objavila Allina mama. Vlasý mala rovnako perfektnej blond farby ako jej dcéra, len s tým rozdielom, že boli krátke, praktické.

„Dievčatá?“ zavolala na nás, opretá o zárubňu, pričom sa prstami bosej nohy škrabkala na kolene. „Upiekla som mafiny, ak ste hladné!“

„Nechceme ich,“ odmietla Allie rázne. „Sú s ľanovými semiačkami,“ stišila hlas.

„Nehovor jej to!“ zakričala pani Ballardová. Uši mala ako netopier. „Nie sú. Len skús jeden, Reena.“

„Dobre,“ súhlasila som po chvíli. Vždy som sa snažila byť príjemná a aj tak som musela na záchod. Zosunula som sa dolu chrbtom po šmykľavke a cez hlbokú, jasnú zeleň trávy som sa vybrala k domu. Už takto skoro ráno bola horúčava ani stena zo sirupu. „Idem.“

„Zober aj karty!“ zavolala za mnou Allie a tak naše žiadne a súčasne všetky plány na opustenie dvora zostali zabudnuté. V to leto sme hrali iba kartové hry, aké hrajú staré dámy: bridž a pinochle, euchre a srdcia. Práve to nás Allie nútila robiť. Bola to posledná vec z dlhého radu po sebe idúcich liet na témy, ako napríklad *Frančúzske zapletanie vrkôčikov* alebo *Filmové umenie Katharine Hepburnovej*. „A papier s perom!“